

Neprocjenjiva ostavština Borisa Bakrača

ZA 27 GODINA PROVEDENIH U MOO-U, BAKRAČ JE USPJEŠNO SURADIVAO S TROJICOM PREDSEDNIKA: BRUNDAGEOM, KILLANINOM I SAMARANCHOM. OSIM USPJEŠNOG RADA U MOO-U, SVOM SE SILOM ZALAGAO ZA UNAPREĐENJE SPORTA U SVOJJOJ ZEMLJI

Piše **Saša Segedi**

U fundusu Hrvatskog športskog muzeja je nekoliko iznimno vrijednih zbirki. Jedna od njih pripada Borisu Bakraču. Zahvaljujući Tamari Blasin - Bakrač, Borisovoj kćeri, Hrvatski športski muzej je uspio doći do kompletne ostavštine jednog od najvećih hrvatskih sportskih djelatnika, koji je svojim marljivim radom izuzetno pridonio razvoju sporta i olimpizma u Hrvatskoj. Boris Bakrač rođen je 25. ožujka 1912. u Slavonskoj Požegi. Studirao je u Zagrebu gdje je 1936. završio Tehnički fakultet. Od malih nogu Bakrač je prigrlio sport, te se kao đak i student bavio nogometom i skijanjem. Do 1941. godine radio je u struci kao konstruktor - statičar i revizor statičkih proračuna mnogih objekata. Od 1941. Boris Bakrač aktivno sudjeluje u partizanskom pokretu, a od 1944. pa do kraja rata bio je opunomoćenik Glavnog štaba narodne oslobodilačke vojske Hrvatske za razmjenu zarobljenika. Od 1945. do 1980. bio je na istaknutim političkim, državnim i drugim funkcijama.

Djelatnost u sportu

U sport se ponovno uključio kao predsjednik Nogometnog saveza Hrvatske (1952. - 1962.). Istodobno je i predsjednik Saveza sportova Hrvatske (1952. - 1962.) i predsjednik Jugoslavenskog olimpijskog odbora (1953. - 1961.). Godine 1960. Bakrač je izabran za člana Međunarodnog olimpijskog odbora i u radu tog krovnog svjetskog sportskog tijela sudjeluje punih 27 godina. U razdoblju od 1968. do 1971. bio je član Mješovite komisije MOO-a, a od 1984. član i potpredsjednik Kulturne komisije. Bio je na sedam ljetnih i dvojim zimskim olimpijskim igrama, a sudjelovao je u radu 26 sjednica MOO-a. Kada se na vlastiti zahtjev 1987. povukao iz MOO-a, ponajprije zbog narušenog zdravlja, primio je najviše odlikovanje te organizacije - Olimpijski red.

Velike su njegove zasluge za organizaciju IV. opće skupštine nacionalnih olimpijskih odbora u Dubrovniku 1969. i proslavu 50. godišnjice Jugoslavenskog olimpijskog odbora u Zagrebu. Zaslužan je i za dobivanje organizacije Mediteranskih igara u Splitu 1979. godine, Zimskih olimpijskih igara u Sarajevu 1984. i drugih sportskih manifestacija. Posljednja javna sportska dužnost bila mu je mjesto potpredsjednika Organizacijskog odbora Univerzijade u Zagrebu 1987.

Boris Bakrač je bio prvi i dugogodišnji predsjednik Savjeta časopisa *Povijest sporta* i predsjednik Savjeta *Sportskih novosti*. Za svoj predani rad u sportu nagrađivan je mnogim nagradama i priznanjima. Trofej SFK-e Hrvatske dobio je 1958., a Republičku nagradu fizičke kulture Hrvatske za životno djelo 1982. godine.

Bogata korespondencija

Za 27 godina provedenih u MOO-u, Bakrač je uspješno suradivao s trojicom predsjednika; Averyjem Brundageom, lordom Michaelom Killaninom i Juanom Antonijem Samaranchom. Osim uspješnog rada u MOO-u, Bakrač se svom silom zalagao za unapređenje sporta u svojoj zemlji. Shvaćao je probleme koji su mučili sport njegovog vremena, te koliko su bitni amaterski sport i rekreacija. Stalno je govorio da se mora ulagati u mlade i djecu, dakle sport u školama i na fakultetima, te da je to budućnost sporta. Bio je veliki zagovornik amaterskog sporta i smatrao je da profesionalnim sportašima niko nije mjesto na olimpijskim igrama. Svoju humanu ideju olimpizma znao je potkrijepiti i izjavom: *"Olimpijski sport je za mene masovan sport"*. Olimpijske je igre nastojao što više približiti Coubertinovo viziji. O njegovom humanom stavu o sportu najbolje svjedoče ove riječi: *"Ja sam se bavio sportom i ostao sam privržen sportu jer smatram da ličnost može postati cjelovita samo u simbiozi fizičkog i mentalnog savršenstva. Renesansa sporta u nas trebala bi se ogledati u tome da se od malih nogu počnu stjecati navike za bavljenje sportom, a nastavnik tjelesnog odgoja ne bude građanin drugog reda."*

Boris Bakrač je svojim djelovanjem pokazao kako sportski djelatnici trebaju živjeti za sport, a ne od sporta. Bio je tih, samozatajan, korektan, objektivan, odmjeren i suzdržan. Znao je svjetla reflektora uputiti na druge, a on sam ostati po strani, u zaleđu, uživajući u uspjehu manifestacija kojima je i sam bio tvorac. Tih u govoru, ponekad i pretih da bi se njegov pošten glas daleko čuo, principijelan i dosljedan. Do smrti je bio iskreni propagator olimpijske ideje u nas. Umro je u Zagrebu 29. studenoga 1989. godine.

Poklon dr. Henryja Hsua člana MOO-a iz Taivana

Značke Zasedanja MOO-a

Gotovo 1000 predmeta

Zbirka Borisa Bakrača je neprocjenjiva ponajprije stoga jer je u njoj sadržano 30 godina stvaranja, borbe i truda za bolji i humaniji svijet sporta.

Osim što je sportu pokušao udahnuti humanu dimenziju, taj predani sportski djelatnik je shvaćao vrijednost raznih predmeta te ih je tijekom dugogodišnjeg sportskog djelovanja marljivo skupljao. Još sedamdesetih godina prošlog stoljeća Bakrač je Hrvatskom sportskom muzeju poklonio pedesetak monografija s olimpijskih igara. U siječnju 2002. preuzeti su časopisi (200 komada), knjige (194 komada), plakati (100), likovne mape (5), videokasete (5), diplome (34), akreditacije (28), spomen-plakete (81), odlikovanja (12), bedževi (50), suvenir-priznanja (20), značke i privjesci (130), platneni predmeti (80) i tiskovine (100).

Literatura:

1. Bačić, V. (1985.). Radim za sport. Zagreb: Večernji list, 2. VI. str. 10.
2. Luncer, V. (1989.). U spomen, Boris Bakrač. Zagreb: Sprint, 6. XII. str. 14.
3. Frntić, F. (1990.). In memoriam Boris Bakrač. Zagreb: Povijest sporta, br. 84. str. 8-10.

- 1 Medalja izrađena povodom stogodišnjice rođenja Pierrea de Coubertina
- 2 Poklon MOO - a obitelji Bakrač. Tanjur izrađen povodom stogodišnjice održavanja olimpijskih igara.
- 3 Medalja zahvalnosti predsjedniku MOO - a Avery Brundageu
- 4 Zlatni Olimpijski red - najviše odlikovanje MOO-a

